

Kaučnová doba

KAROLINA FRANCOVÁ

CENA TRIFID 2004

TRIFID

Cena TRIFID 2004

Karolina Francová
Kaynova doba

© Karolina Francová, 2006

Cover illustrations © Milan Fibiger, 2006

Illustrations © Pavel Mokrejš, 2006

© TRITON 2006

ISBN 80-7254-702-X

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

KAROLINA FRANCOVÁ

Kaynova doba

KAROLINA FRANCOVÁ

Kaynová doba

CENA TRIFID 2004

Kapitola 1

Dva chlapci v lese

Už od samého počátku byli dva – nejprve dvě děti, pak dva dospívající chlapci a nakonec dva muži. Jeden bez druhého neznamenal nic.

Aydan a Kayn byli bratři, Aydan na den o rok starší než Kayn. Narodili se v malé vsi Tírýns hluboko ve vnitrozemí obrovské a nekonečné říše Etys. Ta část země je proslulá hlubokými lesy bohatými na prameny vody, léčivé byliny a dobré dřevo a také plnými lovné zvěře. Leží v podhůří Oceánských hor zvedajících se o mnoho a mnoho mil dále na severovýchod ve vysoké štítě pokryté věčným sněhem. Za nimi se pak skrývá teplé pobřeží, na němž vládne věčné jaro a kde si etyšští vládci již odnepaměti budují svá letní sídla. Ta místa však pro oba bratry, narozené v rodině hrnčiče, byla nedostupná. Znali jen Tírýns a lesní cesty kolem ní.

A pochopitelně také stezky, po nichž chodí zvěř.

Ač to bylo zakázáno pod trestem oběšení, lidé z vesnic v podhůří, kde je půda odjakživa tak chudá, že je stěží užítí, si často přilepšovali pytláctvím. Snad každé děcko umělo zacházet s lukem, dokázalo klást pasti a vědělo, jak vyvrhnout a stáhnout z kůže ulovený kus. Nebylo to zas tak nebezpečné. V neproniknutelných lesích kolem se jeden snadno skryl, a zahladil-li po sobě dobře stopy, při množství vysoké si nikdo ani nevšiml, že někdo poru-

šuje přísný zákaz. Jen díky masu z lesa mohla rodina přežít zimy, jež tady bývaly dlouhé a kruté.

Aydan a Kayn chodívali na lov pravidelně už od raných let a chyby nedělali. Avšak toho dne, kdy všechno začalo, se náhoda postavila proti nim.

Vyrazili brzo ráno, ještě za šera. Vzduch byl mrazivý, voněl ledem a tráva pokrytá jinovatkou se jim lámala pod nohama. Nad vesnicí ležel vlhký mlžný opar, který jí skryl, jakmile přeběhli lávku přes potok. Zdolali prudkou stráň a ponořili se mezi nízké větve na okraji lesa. Půda byla nasáklá vodou po častých podzimních deštích a tlučila jejich kroky.

Oba si s sebou vzali jen podomácku vyrobené luky a lovecké nože. Na nohou měli sice pevné a dobré boty, protože jejich strýc se živil ševcovinou a takhle jim splácel úlovky, ale zbytek vybavení byl chatrný a chudý. Látka na oděvu příliš hrubá a dlouhým nošením se místy rozpadající, pláště příliš tenké, opasky jen z pruhu surové a špatně vydělané kůže. Štíhlost postav vypovídala o častém nedostatku jídla. Z obličejů ale zářily světle zelené oči a kápě skrývaly plavé, nakrátko ostříhané vlasy, pro které jim matka říkala moji malí elfové, dokud byli ještě dětmi. Od ní to převzala celá vesnice a Aydan i Kayn svedli spoustu rvaček, aby umlčeli aspoň vrstevníky. Přesto by jen slepý nepoznal jejich pokrevenství.

Vydali se na Skálu, své oblíbené místo. Tyčila se asi čtyři metry vysoko, z větší části schovaná v lese, a umožňovala dobrý výhled na široký pruh louky kolem říčky Bystré, protékající tímto místem takřka líným proudem. Vysoká se tam chodila pást i pít, a protože místo leželo poměrně daleko od Tírýns, nelovili tam jiní pytláci.

Vyšplhali na skalku, mlčky si připravovali luky a vyhlazovali opeření šípů. Výhled zatím nebyl moc dobrý,

nad řekou se válely chuchvalce mlhy. Museli počkat na slunko.

Tiše se posadili a Kayn hrotem nože vyrýval do měkkého pískovce další část obrazu, který tam zůstal rozdělaný od minulých výprav. Aydan měl odjakživa větší trpělivost, a tak mlčky vyhlížel na louku.

„Včera se Fren vrátil ze Skaledy,“ pronesl tiše Kayn po chvíli. Všemi bez námitek uznávaný vůdce vesnice se tam vypravil spolu se dvěma pomocníky, aby na trhu prodali něco málo přebytků, které si lidé mohli dovolit postrádat, a za stržené peníze nakoupil věci, jež si nedokázali vyrobit sami.

Aydan na bratra pohlédl bez zájmu: „Jak dopadl?“

„Dobře, jako vždycky,“ pokrčil Kayn rameny. „Ale tentokrát měl neuvěřitelné štěstí. Viděl tam mortaie.“

Teď už se reakce dočkal. Aydan se přisunul blíž a naklonil se k němu: „Tak co se stalo?“

„Kdybys včera ve stínu u tůně nepřemlouval Lyal, ať tě aspoň cudně políbí, věděl bys to,“ ušklíbl se Kayn.

„Tomu ty sotva můžeš rozumět, jsi ještě kluk. Až povyrosteš, tak to pochopíš,“ vysmíval se mu Aydan s převahou svých šestnácti let a nadhledem, který mu dávaly první milostné zkušenosti. „Tak povídej.“

„Ne,“ potřásl Kayn hlavou a na rytině nymfy, s níž si dával takovou práci, se pustil do těch nejzajímavějších podrobností. „Tebe to přece vůbec nezajímá.“

„A když ti na oplátku povím, co se včera dělo u tůně?“ nadhodil Aydan.

„Tak to беру,“ souhlasil Kayn a odložil nůž. „Mortaiové jsou prý přesně takoví, jak se říká. Nenasytní lupiči, povídal Fren. Plní domy boháčů, jen pro zábavu znásilňují ženy a vraždí muže a tučnou kořist zapíjejí krví. V bezmezném zvrácení si vymýšlejí různé zapovězené

hrátky a celé město změnili v nevěstinec a pošpinili je svými nečistými skutky.“

„A to všechno viděl na vlastní oči?“ pochyboval Aydan.
„I ty nečisté skutky?“

„Skoro,“ usmál se Kayn. „Na tržiště přijeli jen tři z nich, ale i tak se všichni okamžitě začali balit a snažili se zmizet co nejdřív. I Fren hned přikryl nakoupené zboží a poslal s ním pacholky do bezpečí, ale sám se skryl v průchodu a díval se.“

„Jak vypadají?“ zajímal se Aydan.

„Bohyně jim všem nadělila krásu, ženám i mužům, ale jim to nestačí,“ vykládal Kayn se zaujetím. „Aby se učinili ještě přitažlivějšími, zdobí si vlasy i tělo, používají voňavky a vybírají si jen ty nejnádhernější a nejdražší oděvy. V každém jejich pohybu je prý skryto tolik půvabu, že se až tají dech. Jejich koně jako by měli křídla, tak lehce kráčí. A zbraně snad museli získat výměnou za své duše. Ale přestože se chovají a oblékají jako dvořané, jejich ruce jsou rukama vrahů. Bleskem se dokáží změnit v bojovnice, tasí své meče a probodnou každého, kdo se jim připléče do cesty.“

„Prostě jinými slovy, Fren nic neviděl a dává k dobrému staré povídačky,“ mínil Aydan.

„To není pravda,“ bránil se dotčeně Kayn. „Přímo před jeho očima seskočili z koní a u stánku zlatníka si vybírali šperky. Když je ten ubožák na kolenou prosil, ať mu neberou jeho majetek, prostě mu podřízli hrdlo a jeho dvě dcery si vzali přímo tam, před očima všech lidí. A nikdo se je neodvážil zastavit. Když s nimi skončili, na náměstí nezůstala ani noha. Všichni utekli a nechali tam své zboží, aby mortaiové uspokojili svou vášeň pro krásné věci a ponechali jim aspoň život a důstojnost.“

„Kdybych tam byl já, zabil bych je,“ řekl Aydan.

„Prokleli by tě,“ odvětil Kayn s jistotou. „Ani domů bys nedošel. Mortaina moc by tě srazila k zemi dřív, než bys stihl napnout luk.“

„To chceš říct, že ty by ses prostě jen tak díval?!“ rozlobil se Aydan. „A co kdyby přijeli k nám? Co bys dělal pak, kdyby si pro své potěšení vzali třeba naši matku nebo Lyal? Nebo by podpálili celou úrodu?“

„Tiše!“ zasykl Kayn a ukázal na louku.

Aydan jen stěží ovládl svůj hněv a podíval se dolů. Přicházela zvěř.

„Mám první ránu,“ zašeptal.

Střílel lépe než Kayn. Bratr ho vždycky pouze jistil, kdyby nezasáhl dobře. Kayn jen krátce přikývl na souhlas. Aydan si vybral mladou laň, připravil si šíp a natáhl tětivu. Pečlivě zamířil a pak strelu vypustil. Jak to udělal, už věděl, že rána je špatná. Kayn to naštěstí viděl také a okamžitě natáhl svůj luk. Jenže jeho tětiva praskla a švihla ho přes tvář, kde mu způsobila krvácející šrám.

„Proklatě!“ vykřikl Kayn, vyskočil na nohy a s nepoužitelným lukem v ruce okamžitě slézal dolů ze skály. Aydan se pokusil ještě jednou vystřelit, ale poraněný kus, který tak nešikovně zasáhl jen do boku, už mizel v houšti.

„Aydane!“ volal na něj bratr zezdola. „Dělej!“

Spěchal za ním. Oba dobře věděli, že je zle. Museli postřelenou laň vystopovat a vzít si zpět šíp. Bez něj se nemohli vrátit. Kayn čekal na louce, v místě, kudy laň uprchla do lesa. Prohlížel zem a hledal stopy krve.

„Cos, u Jejího prokletí, vlastně dělal?“ obořil se na Aydana, když ho bratr dohnal. „Skoro jsi ji nezranil! Na cos myslel?“

„Ty mi něco vykládej!“ nenechal si to Aydan líbit. „Měl sis už dávno vyměnit tětivu! Stává se ti to pořád. Jak se

na tebe mám spoléhat, když ani svoje věci nemáš v pořádku!“

Kayn si krvácející tvář otřel hřbetem ruky. V očích mu hořel vztek.

„Za to přece nemůžu! Byla to náhoda!“

„Jako loni, co? O tom se s tebou nebudu bavit, to si vysvětluj tátovi,“ štěkl Aydan. „Teď ji musíme najít.“

Kayn rozzlobeně sevřel rty, ale přikývl. Oběma bylo jasné, že hádka by nic nepřinesla. Čím dřív najdou šíp, tím dřív se budou moci vrátit domů a tím menšímu nebezpečí celou ves vystaví. Aydan vyrazil po stopě. Za sebou slyšel bratrovy kroky. Asi po dvě stě krocích narazili na první krev, ale bylo jí tak málo, že jen bezradně zavrtil hlavou. Krvácení se brzy zastaví a pak budou odkázáni pouze na stopy v půdě.

„Kayne, promiň mi to,“ řekl tiše, když to uviděl. „Byla to moje chyba. Byl jsem našťvaný, jak jsi vykládal o morťaiích, a špatně jsem mířil.“

„Najdeme ji,“ prohlásil rozhodně Kayn.

„Třeba se ten šíp uvolní a vypadne z rány,“ pokusil se jim Aydan zlepšit náladu, i když věděl, že zas tak špatná ta rána nebyla.

„Možná,“ souhlasil Kayn.

Šíp nenašli, zato několikrát ztratili stopu a museli se vracet. Poraněné zvíře tím získávalo stále větší náskok. K polednímu začalo drobně mrholit a v chladném vzduchu jim déšť namrzal na pláštích. Pod zataženou oblohou v lese panovala skoro tma, na nerovných svazích jim podjížděla půda pod nohama, prodírali se houštinami a byli celí poškrábaní od trní. Promrzlí, hladoví a unavení se k večeru zastavili.

„Nikdy ji nenajdeme,“ pronesl Kayn. Obličej měl bledý zimou a zpod tenké kápě se mu draly mokré vlasy.

„A je to ještě horší,“ řekl Aydan a klesl na zem.

Kayn mlčel a sledoval ho ostražitým pohledem. Pak pochopil.

„Jdeme na sever.“

„Právě,“ přikývl Aydan.

„Celou dobu jdeme na sever,“ opakoval Kayn.

„Svatyně musí být někde tady,“ Aydan jen stěží ovládal děs. „Můžeme na ni každou chvíli narazit. Musíme se vrátit a doufat, že ten šíp nikdy nikdo nenajde.“

„Nemůžeme se vrátit!“ vzepřel se Kayn. „Zvláště ne od tud. Jestli laň padne někde tady, jaká je naděje, že se šíp ztratí? Zešlel jsi?“

„Ale když nás tu někdo uvidí...“ namítl Aydan.

„Odneseme to jen my dva,“ doplnil Kayn. „Zatímco jinak za naši chybu zaplatí celá vesnice.“

„Možná bychom se k Ní měli pomodlit,“ mínil Aydan.

„Tady? To se rovnou můžeme jít přiznat.“

„Co budeme dělat?“ Aydan si přitáhl kolena k hrudi a objal je. Cítil se přšerně. V blízkosti svatyně bloudil postřelený kus zvěře s jeho šípem v boku a on sám se s bratrem nacházel nedaleko. Stačilo málo a nit jejich života skončí.

Kayn si stáhl z hlavy kápi a nastavil tvář ledovému dešti. Pak si dřepkl k němu. I přes okolní chlad z něj sálala horečka. Pokožka kolem rány na líci horce planula a zaslá krev vytvořila strup. Aydan se vzpamatoval. Byl starší, byť o pouhý rok. Nesl za svého bratra zodpovědnost, musel ho aspoň vést, když už ho nemohl chránit.

„Budeme hledat do soumraku, ale pak už to nebude mít žádný smysl a budeme se muset vrátit domů a vložit své životy do Jejích rukou,“ rozhodl se.

„Dobře,“ přikývl Kayn.

„Cítíš se na to?“ zeptal se a položil mu dlaň na rozpálenou tvář.

„Zvládnou to,“ zvedl se Kayn.

A tak znovu vyrazili po nezřetelné stopě.

Nešli nijak dlouho, když se les rozestoupil v rozlehlou louku, pokrytou zahnědlou trávou, ubitou vytrvalým deštěm, a před nimi se náhle tyčila svatyně. Budova se i ve večerním šeru leskla jako leštěný kámen. V bráně i přes nepřízeň počasí planuly pochodně a osvětlovaly černou mříž s hlavami strážných netvorů. V ochranném valu se zlatě leskl kov, který symbolizoval nit života, jíž Paní Mortai vládla. Za ním se do výše vypínaly černé stěny, jimiž zevnitř prosvítala tajemná záře. A až do oblak se tyčila kulatá Věž zrození, zakončená Korunou osudu s dalším jasným světlem.

Oba chlapi v první chvíli s úlekem ustoupili zpět do houštiny. Aydan křečovitě svíral svůj luk a Kayn bezděky položil pravici na rukojeť nože. Vyměnili si zděšený pohled. Dostali se právě na místo, jemuž se měli za každou cenu vyhnout. Vtloukali jim to do hlavy od narození. Ke svatyni se nepřibližuj. Nikdy a k žádné. Drž se tak daleko, jak jen můžeš.

Pak se Kayn pohnul a vrátil se zpět ke kraji a vyhlédl na louku.

„Co to děláš?“ Aydan ho popadl za rameno, ale bratr ho jen odstrčil.

„Chci ji vidět,“ řekl. „Je postavená ze skla, víš.“

„Zrovna ty jsi na to odborník.“

„Říkal to Fren a ten sklo viděl ve Skaledě,“ odsekl Kayn.

„Ale nikdy neviděl žádnou svatyni,“ opáčil Aydan. „Zmizíme, tady se už nedá nic dělat.“

„Aydane,“ vydechl v tu chvíli Kayn a přitáhl ho k sobě. „Je tady. Podívej.“

Aydan vyhlédl naznačeným směrem a skutečně spatřil postávající laň, jíž z boku trčel jeho šíp.

„To není možné,“ nevěřil svým očím.

„Nesmíme ji vyplašit,“ řekl Kayn. „Dorazíš ji, sebereme šípy a vytratíme se.“

„Stojí na té louce,“ upozornil ho.

„Nikdo tu široko daleko není,“ mínil Kayn.

„Kromě samotné Mortai,“ připomněl mu, že místo střeží bohyně, která není zrovna proslulá laskavostí.

„Nic se nám nestane,“ pronesl nepřesvědčivě Kayn. „Já pro ty šípy dojdu.“

„Ne, dojdu pro ně já,“ zarazil ho. „Byla to má špatná rána.“

Kayn mu pohlédl přímo do očí, Aydan neuhnul. Dlouho se na sebe dívali a pak Kayn navrhl: „Půjdeme spolu.“

„Ne, ty zůstaneš tady,“ odmítl. „Nemá cenu, abychom riskovali oba. Má-li se stát něco zlého, ať to postihne jen jednoho.“

„Aydane...“ nadechl se Kayn k protestu.

„Poslechneš mě!“ zasyčel a připravil se k výstřelu.

Ruka se mu hrůzou chvěla tak, že se obával, že to k ničemu nebude. Dvakrát se zhluboka nadechl a soustředil se. Byla to jejich jediná šance. Dopustili se chyby a musejí ji napravit, pokud to půjde. Vypustil šíp a málem vykřikl radostí, když oslabený kus zasáhl přesně do srdce. Laň na chvíli strnula a pak se složila k zemi.

Aydan vyskočil, aby doběhl pro oba šípy, ale Kayn ho strhl zpět a sám se přitiskl do trávy vedle něj. V ten okamžik to Aydan zaslechl také. Koně. Údery kopyt se tlumeně rozléhaly lesem a vzápětí se mezi stromy mihly barevné pláště.

„Mortaiové,“ zašeptal Kayn.

„Jsme ztraceni,“ uvědomil si Aydan. Stezka, po níž kněží přijížděli, vedla jen několik kroků od místa, kde ležela skolená laň.

A pak se objevili první z nich. Vyjeli z lesa pyšně vzpřímení v sedlech zdobených zlatými a stříbrnými ozdobami, v bohatých pláštích, tváře zakryté kápěmi, drahokamy na prstenech, navlečených přes rukavice, odrážely i slabé světlo odcházejícího dne tisícem odlesků. Aydan sotva dýchal hrůzou, ale Kayn vedle něj zrychleně oddychoval a v očích mu hořelo vzrušení.

„Jsou úžasní,“ vydechl.

„Jsou to stvůry,“ zašeptal v odpověď.

Zprvu to vypadalo, že kněží mrtvé zvíře minou. Hleděli jen před sebe a okolí nevěnovali žádnou pozornost, povýšeně si jisti svým bezpečím. Ale pak přece jen jeden z jezdců jasně vykřikl a přitáhl koni otěže. Seskočil a zamířil k lani. Pohyboval se opravdu s nepřehlédnutelnou ladností a půvabem, jako tanečník. V dešti a na mokré trávě uprostřed lesa to vypadalo nadpozemsky. Klekl si

k padlému kusu a dlaní pohladil zmoklou srst. Chlapci jako ve snách sledovali, jak vytahuje nejprve jeden a pak i druhý šíp a zastrkuje si je za stříbrem tepaný opasek. Když si mortaii rozhrnul plášť, na krátkou chvíli spatřili i meč ve zdobené pochvě.

„Jsme ztraceni,“ opakoval znovu zbytečně Aydan.

„Je to žena,“ řekl neslyšně Kayn.

Postava kněze se zatím vztyčila a stáhla si z hlavy kápi a Aydan opravdu spatřil mladou ženu. Dlouhé černé vlasy jí jako vodopád splývaly po zádech a v nich se třpytila drahocenná čelenka, zatímco konečky jednotlivých pramenů byly zatíženy drobnými zvonečky. Rozhlédla se kolem a pátrala zrakem v šeru jako jestřáb na lovu. Když pohlédla jejich směrem, polekaně se přikrčili. Běžný člověk je samozřejmě odhalit nemohl, ale kněžka? Mortaia mohla naslouchat našeptávání bohyně, jíž sloužila.

Jenže žena se nakonec přece jen vrátila ke svému koni, vyšvihla se do sedla, prohodila několik slov k ostatním mortaiům a celá skupina pak tryskem vyrazila ke svatyni. Chráněná brána se na jejich znamení rozlétla, pochodně jasně zaplanuly a pak jim zmizeli z očí.

Aydan a Kayn na nic nečekali. Vyskočili z mokré země a rozběhli se k domovu. Teď už se dala udělat jen jediná věc – dorazit včas s varováním a doufat, že se jim podaří uprchnout dříve, než si mortaiové přijdou pro svou pomstu. Nejenže porušili zákaz lovu, ale navíc se přiblížili ke svatyni a zanechali tam dva šípy, které jim vypoví celý příběh.

Brzy padla noc. V temnotě, pod zataženou oblohou, z níž vytrvale přšelo, uprostřed hlubokého lesa neviděli na krok. Klopýtali přes kořeny a spadané větve, vráželi do kmenů, zaplétali se do šlahounů, které se plazi-

ly po zemi, bořili se do měkké zeminy a zapadali až po kolena do bystrin stékajících z hor. Promočení a promrzlí si zakrátko nebyli jisti ani tím, kde jsou, natožpak směrem, kterým pokračují. Vyděšení k smrti měli pocit, že se proti nim postavila sama příroda. Přesto se nezastavovali a šli dál – potlučení, s rozbitými koleny a krvácejícíma rukama. Museli se domů dostat dříve než mortaiové.

Kolem půlnoci se poprvé zablýsklo. V bílém světle se jejich okolí náhle zjevilo jako nějaký přízračný svět. Hrom, který následoval, otřásl samotnou zemí pod jejich nohama.

„Paní Mortai se hněvá,“ křikl Aydan a při dalším záblesku se přikrčil.

„Už ví,“ Kayn byl bledý a rty se mu chvěly. „Nestihneme to.“

„Musíme!“

„Nemáme ani tušení, kde jsme,“ řekl Kayn. „Můžeme klidně jít špatným směrem a jen se od domova vzdalujeme. Musíme se někde schovat a počkat na svítání.“

Jeho slova přehlušil hrom. Aydan jen rozhodně zavrtěl hlavou a zarytě pokračoval dál. Bylo jedno, kam jdou, hlavně že šli. Nemohli čekat na ráno, protože pak už by bylo pozdě. Díky bouři nad hlavou přece jen měli naději, že se jim povede určit svou polohu. Kayn ho následoval.

Jenže počasí se stále zhoršovalo. Zvedl se vítr a ohýbal stromy skoro až k zemi. Shůry začaly padat ulámané větve a oni oba sotva dokázali stát. Vzápětí jeden blesk udeřil na dohled. Zasažený kmen se rozpůlil a vzplanul v roji jisker. Od něj se oddělilo několik dalších ohnivých chapadel a udeřilo do stromů v okolí. V praskotu a sténání je bičoval vítr a podrážel jim nohy.

Nemohli jít dál, nešlo to. Do cesty se jim postavila

Mortaina zuřivost. Nařli si hluboký dolík a na jeho dně se k sobě přitiskli, aby si uchovali aspoň trochu tepla, zatímco nad hlavami jim běsnilo peklo. Oba dva se chvěli po celém těle a statečně bojovali s pláčem, jemuž se nakonec neubránili.

„Dopadne to dobře,“ ujiřřoval mezi vzlyky Aydan bratra, ale především sám sebe. „Nic se nám nestane. Bude to dobré. Musí to dopadnout dobře.“

„Co jsme to jen provedli,“ hlesl Kayn.

„Byla to přece nehoda,“ bránil se Aydan představě, že pykají po právu. „Ona nám odpustí. Slituje se. Nic zlého jsme neudělali.“

Trvalo to celou věčnost, ale pak Mortain hněv přece jen začal postupně slábnout. Zprvu nezřetelně, ale nakonec se počasí umoudřilo, blesky ustaly a vítr se ztiřil. Nad ránem se rozhostilo blahodárné ticho. A v tom tichu oba, vyčerpaní prožitou hrůzou, usnuli.

Probudilo je až slunko, které na ně dopadalo mezerou v zeleném příkrovu. Celí prokřehlí a rozlámaní se opatrně zvedali a snařili se rozhýbat ztuhlé svaly a potlučená těla. Na dně prohloubeniny, v níř se ukrývali, stálo na dvě dlaně vody a celý oděv měli obalený blátem a rezařým jehliřím. Při vzpomínce na uplynulou noc před sebou v rozpacích uhýbali pohledem. Muři se před nebezpečím přece neskrývají, nenechají se ovládnout strachem a neznají slzy.

„Musíme jít,“ promluvil konečně Aydan a vydrápal se ven.

Kolem panovala spouřř. Všude leřely vyvrácené a ořehlé kmeny stromů, země byla rozřytá, jako by ji drásaly spáry obra, a mezi polámanými větvemi leřeli mrtví ptáci. Kayn stanul vedle něj.

„Proč nás uřetřila?“ zeřtal se.

„Slitovala se a odpustila nám,“ mínil Aydan.

„Mortai Nelítostná?“ prohodil Kayn. „Mortai Neúplatná?“

„To je jedno, Kayne, jsme naživu,“ odmítl se tím zabývat. „Musíme zjistit, kde jsme, a spěchat domů.“

Vyrazili na jih a doufali, že se tak nejrychleji dostanou do míst, která znají. U prvního potoka se aspoň trochu omyli a napili, i když ledová voda nemohla oklamat žaludky stažené hladem. Po hodině chůze se konečně dostali do lesa nezasaženého bouří a začali poznávat okolí.

„Skála je tímhle směrem,“ ukázal Kayn a Aydan jen přikývl na souhlas.

Rychlou chůzí jim domů zbývaly tři hodiny cesty. Když poběží, mohou to zvládnout ještě rychleji. Jako by mu bratr četl myšlenky, rozběhl se napřed. Když se dostali na kopec nad Tíryns, už padali únavou. Aydan se zastavil.

„Co se děje?“ obrátil se k němu Kayn.

Vypadal hrozně. Na tváři šrám od prasklé tětiny a spousty dalších stop po zběsilé noci, pleť bledou, oči plné neklidu, zpoceně vlasy rozčuchané, oblečení roztrhané a špinavé.

„Počkáš tady,“ řekl mu Aydan.

„Cože?!“

„Nepůjdeme tam oba,“ opakoval rozhodně. „Jestli je všechno v pořádku, vrátím se sem pro tebe, a jestli ne, tak se sebereš a zmizíš.“

„Ty ses zbláznil!“ křikl na něj Kayn.

„Nezbláznil jsem se,“ ohradil se. „Jen jsem rozumný.“

„Tak si tady s tím svým rozumem zůstaň sám a já půjdu dolů!“ hněval se Kayn. „Proč bych já měl zase čekat, zatímco ty budeš riskovat?!“

„Protože já jsem starší a tak to má být,“ odsekl.

„Můžeme se přiblížit na dohled a ujistit se, že je všechno v pořádku, a pak jít oba, nebo se oba zachránit,“ hádal se Kayn.

„Ne,“ zavrtěl odmítavě hlavou. „To je příliš nebezpečné. Přiblížím se k vesnici sám, a když uvidím něco podezřelého, vrátím se a nepůjdu domů, to ti slibuju, ale ty zůstaneš tady.“

„Nejsem už dítě!“

„Ale já tady rozhoduju!“

Kayn po něm šlehl vzteklým pohledem a pak se k němu obrátil zády.

„Dávej na sebe dobrý pozor,“ varoval ho ještě Aydan a vyrazil dolů.

Kapitola 2

Krásná Amaël

Kayn čekal přesně půl hodiny, a stejně ho na místě tak dlouho udržel jen vztek, který ho ponoukal natruc se o bratra nezajímat a nechat ho, ať si dělá, co chce, když nestojí o pomoc. Jenže když se Aydan nevracel, začal si říkat, že by se měl jít podívat, co se děje. Tehdy i později nerad zůstával v nevědomosti. Jeho odvaha nikdy nespočívala v nedostatku strachu, ale pouze ve zvědavosti. I jeho vzdělanost z ní koneckonců pocházela. A jeho předvídavostí byla opět jeho zvědavost. Zvědavost stála za každým jeho úspěchem a u zrodu každého jeho vítězství. Ona a také touha nikdy nezůstávat vzadu a jen následovat dav, ale naopak kráčet v jeho čele a vést ho, představovala jeho nejsilnější stránku. Avšak, jak už se to stává, zároveň byla i jeho největší slabinou.

Zvedl se a opatrně a pomalu zamířil na místo, z něhož byl dobrý výhled na celou ves. Viděl jen dvě možnosti – buď Aydan zjistil, že mortaiové nepřijeli, a teď rodině pomáhá sbalit nejnnutnější věci, nebo tam Mortaini kněží již dorazili, dostali ho a potom potřebuje pomoc. Že by mohlo dojít ještě k třetí alternativě, to ho nenapadlo.

Z koruny stromu, který se nakláněl nad strání, svažující se k vesnici, měl dobrý rozhled. Přes střechy domů na okraji a několik dvorků viděl i část návsi a studnu. Nalevo Tíryns obtékal potok, u tůně stíněný vrbami, a napra-

vo se vinula blátivá cesta, která se o deset mil dál na západ napojovala na silnici do Skaledy. Po mortaiích zatím nikde ani stopy. Na návsi Kayn i z té dálky rozpoznával Frena, jak mluví ke shromážděným lidem, třebaže vítr k němu nedonesl ani slovo. Vedle náčelníka stál Aydan se skloněnou hlavou.

Když Fren domluvil, okamžitě se zvedly vzrušené hlasy. Fren musel několikrát udeřit holí s chrastítky do země, než je utišil a mohl znovu promluvit. Snad lidé nevěřili, že by jim hrozilo skutečné nebezpečí, snad se jim jen nechtělo opustit chudé domovy, když každým dnem mohla přijít zima se sněhem a řekami zamrzými ledem. Ztráceli drahocenný čas, ale oni nezažili nadpřirozenou bouři – hněv bohyně.

V tu chvíli Kayn koutkem oka zahlédl v lese napravo ohnivý záblesk. Polekaně se otočil, aby se ujistil, že se mu to jen zdálo, ale spatřil další a další. Mezi stromy se chvěly kovové odlesky – to vzácné šperky odrážely chladné paprsky podzimního slunce.

„Mortaiové!“ vykřikl. „Jedou sem mortaiové!“

Ale bylo to marné. Od návsi ho dělila příliš velká vzdálenost a lidé hlučeli, jak se jeden druhého snažili umlčet. Kayn už o ničem neuvažoval, sklouzl ze stromu dolů a vyrazil po příkré stráni k obecnímu sadu. Nemohl to stihnout ani kdyby mu obavy o bratra a rodiče daly křídla. Mortaiové jeli na nejlepší koních a poháněla je přízeň bohyně. Když sadem dorazil k první stodole, hlasy na návsi se už dávno změnilly ze štekavé hádky v jednotný výkřik děsu, který se posléze rozložil v bolestné sténání, sípavé nádechy prchajících, vzlyky a prosby. A nad tím vším se nesl smích nelítostné Mortai – Paní osudu, jež rukama svých zvrácených kněží trestala ne porušení zákazu lovu, ale vniknutí na své posvátné území.

Kayn se přitiskl k chatrné stěně a snažil se ovládnout strach. Dál pokračovat na návěs nemělo smysl, tam už nemohl být vůbec prospěšný, ale právě tam se nacházel jeho bratr. Na druhou stranu, pokud šel Aydan nejprve domů, a to asi udělal, pak jejich matka mohla zatím připravit věci na cestu. A doma byl také otcův luk.

Vyrazil podél stodoly ke dvorku, rozhodnutý ho přeběhnout, přelézt plot, dostat se k dalšímu stavení a tak pořád dál po obvodu až k jejich domku. Sotva však vyhlédl zpoza rohu, hned se polekaně stáhl. Rozraženými vraty dovnitř právě vpadl jezdec s pochodní v ruce. Kayn sotva dýchal. Vzápětí zabušila kopyta a zahučel oheň. Kayn už neměl na vybranou, musel pryč, než stodola plná sena na zimu vzplane jako otep slámy. Sevřel v ruce svou dýku a vyběhl na dvorek. Mortai už byl pryč, zůstala po něm jen dokořán otevřená vrata.

Kayn rychle proběhl kolem chléva, v němž bučel dobytek vyděšený praskáním plamenů. Za jakýchkoli jiných okolností by se o něj postaral, ale teď se nemohl zdržovat. Přeskočil nízký plůtek a přeběhl přes další dvůr. Od dalšího hospodářství ho oddělovala cesta do sadu. Musel se dostat přes ni, i když na ní bude nejvíce vidět. Ale nacházel se dost daleko od návsi, na níž se odehrávalo to nejhorší, a tak doufal, že se mu to povede. Přiblížil se ke kamenné zídce chránící cestu z obou stran, aby se rozhlédl, a směrem od návsi spatřil muže a ženy na koních, jak mezi sebou ženou houf lidí. Opět se přikrčil a přesunul se mezi vzrostlé kopřivy. Doufal, že tam ho nikdo hledat nebude.

Celá skupina se k němu rychle blížila. Původně byl rozhodnutý držet se při zemi a ani se nepohnout, ale zvědavost mu nakonec nedala. Opatrně se mírně napřímil a vyhlédl přes vršek zídky, skrytý mezi žahavými listy

a stonky. Viděl zdobená sedla a široké hedvábné sukně kněžských rouch, které odhalovaly nohavice z té nejjemnější kůže, pochvy mečů vykládané drahými kameny, vzácnými dřevy a perletí a opasky tepané ze stříbra. Kolem se vznášela vůně cizokrajných parfémů. Neodvažoval se zvednout hlavu výš.

A pak přišli lidé z vesnice, které mortaiové mezi sebou hnali jako dobytek na porážku. Kayn viděl Frena, Lyal i malou Noti, tmavého Laase a rudovlasou Imdel, starou Nonnu, která jim o slunovratu vyprávěla strašidelné historie, a svého strýce a také otce a matku a Aydana. Netušil, co s nimi mortaiové zamýšlejí udělat, ale musel se to dovědět.

Nepokračoval tedy dál k rodnému stavení, protože tam ho čekal nanejvýš žár a popel, místo toho se vydal podél cesty pořád dál, spolu se svými, avšak prozatím skryt za zídrou. Na kraji sadu se zastavil, zatímco průvod zajatých pokračoval ještě o kus dál. Kayn se opatrně přiblížil tak, aby slyšel a rozuměl. Stál za kmenem staré jabloň, tiskl tvář popálenou od kopřiv ke hrubé kůře a sám nemohl dýchat strachy nad vlastní opovážlivostí. Mohla ho prozradit sebemenší maličkost.

„Ty!“ promluvila jedna mortaia a ukázala na Aydana.

Přestože ji den předtím skrýval plášť, Kayn ji poznal. Byla to ta žena, která ze zabitě laně vyňala Aydanův šíp. Zvonečky v jejích vlasech zpívaly při sebemenším pohybu, šaty vyšívané zlatou nití se leskly ve slunci, zápěstí i šiji jí zdobily drahocenné šperky. Měla bronzovou pleť a uhrančivý pohled černočerných očí bral dech. Byla krásná. O to nádhernější, oč byla nebezpečnější.

Aydan zatím vystoupil o dva kroky vpřed. Chvěly se mu rty a na tváři měl rozmazané slzy. Sotva se držel na nohou a Kayn mohl jen hádat, čeho byl svědkem v uplynulé hodině.

„Je to tvůj šíp?“ zeptala se mortaia.

„Ano, paní, je,“ odpověděl Aydan a klopal zrak k zemi.

„Ano, paní, je,“ opakovala posměšně a několik kněžích se zasmálo. „Vida, jak zdvořilý ten spratek umí být! Na zdvořilost jsi měl, chlapče, myslet, když jsi nedbal na zákaz lovu a svévolně jsi narušil Mortain klid.“

„Je mi to moc líto, paní,“ hlesl Aydan.

Mortaia kopla koně do slabin a přitáhla mu uzdu. Zvíře se vzepjalo a jeho kopyta, bijící do vzduchu, Aydana donutila polekaně couvnout.

„Malý, vyděšený spratek!“ zvolala mortaia pohrdavě. „Těšila jsem se, že se zabavím urostlým mužem, a místo toho mě potkalo tohle. Jsem zklamaná, spratku. Co mi na to povíš?“

Naklonila se ze sedla k Aydanovi.

„Opravdu se omlouvám, paní, neměl jsem v úmyslu rozhněvat bohyni,“ řekl Aydan.

„Rozhněvat bohyni, rozhněvat bohyni,“ opakovala posměšně. „Mnohem víc by tě mělo trápit, že teď se hněvám já. Ale víš, co mi šeptá tvůj šíp?“

Aydan na ni upřel vyděšený pohled.

„Šeptá mi o neuvážených slovech,“ zasyčela mu do tváře. „O tom, že jsi vyhrožoval, že pobiješ některé z nás. Svým ubohým lukem. Pro to není omluva, můj milý. Pro něco takového ne.“

Znovu se napřímila a ukázala na Laase: „Přivaž ho k tomu stromu. Pocvičím se v lukostřelbě.“

Laase ji poslechl a Aydan mu to dovolil. Postavil se zády ke kmeni a Laase mu vlastním opaskem spoutal ruce. Mortaia zatím zkoušela luk.

„Mám dvanáct šípů, spratku,“ prohodila, než poodjela o kus dál. „Teprve ten dvanáctý ti probodne srdce, a do té doby budeš žít.“

„Sázím svůj prsten se smaragdem, že tak dlouho nevydrží,“ oslovil ji jeden z mortaiů.

„Tu sázku přijímám, Mare,“ krátce se zasmála a natáhla tětivu. „Tvůj prsten proti mému.“

Kayn jako ve snách hleděl na hrot šípů, mířící na bratra pevně připoutaného ke kmeni, na otce s tváří bledou jako sama smrt, jak bez pohnutí stojí a nechystá se zasáhnout, a na matku, která si bez hlesu přitiskla ruku na srdce a pak klesla na kolena.

„Ne!“ vykřikl, vyběhl ze svého úkrytu a postavil se před bratra.

Mortaia se díky nečekanému vyrušení na okamžik přestala soustředit a vychýlený šíp Kaynovi prosvítl kolem tváře, jen opeření ho pohladilo po líci. Mortaia na něj pohlédla s nedůvěrou a sklonila luk.

„Ne?“ podivila se.

„Jeho šíp,“ vydechl Kayn odhodlaně, „ale já ho vystřelil.“

Mortaia se kupodivu jen hlasitě rozesmála. Ostatní kněží na něj ale hleděli s nepokrytou záští.

„Dva spratci,“ dostala ze sebe nakonec, když se uklidnila. „Bratři, řekla bych. No, jak myslíš, pro mě je každý terč stejně dobrý.“

Znovu pozvedla luk. Kayna na těle studila tunika promáčená ledovým potem a srdce mu vynechalo jen proto, aby se pak rozběhlo o to splašeněji. Nohy ho nechtěly nést, kolena se mu slabostí podlamovala. Na šíji ho pátil bratrův zrychlený dech a pod zády cítil zběsílý tlukot. Báli se oba.

„Zmiz, Kayne,“ uslyšel bratrův šepot. „Nemáš tu co dělat.“

„Zůstanu tady a ani se nehnu,“ řekl nahlas, i když zvuk vlastního hlasu nepoznával.

„S tím počítám,“ usmála se mortaia a vystřelila.

Kayn neviděl šíp letět, ale zato ho uslyšel, když se zabo-
dl do dřeva hned vedle jeho krku. Hrot ho jen lehce škrábl
a teplá krev mu stékala do jamky u klíční kosti. Mortaia
znovu s úsměvem napínala luk. Kayn sevřel rty a nutil se
do klidu. Možná minula úmyslně, možná se prostě netrefi-
la, stačil přece jen palec a byl by mrtev, možná ale také po-
čítala s tím, že uhne, a ránu zvažila dobře.

Druhý šíp se zabo-
dl ve stejné výšce, jen z druhé strany.
Opět ho škrábl, ale vážněji nezranil. *To jsou tři z dvanácti,*
říkal si, *už jen devět.* Další střela mu pohladila skrání a za-
motala se do vlasů. Následující dvě mu také zasvištěly
kolem tváře, ale ani jedna netrefila.

Konečně se odvážil podívat se jí do očí. Hleděla na něj
podél šípu přiloženého k líci, rudé rty mírně pootevřené
soustředěním, ale pak se usmála a on pochopil, že není
čeho se bát. Přinutil se ke stejnému úsměvu a pyšně po-
zvedl hlavu. Nemýlil se, pět ze zbývajících šesti šípů šlo
také mimo. Ten poslední mu však významně ukázala
a ponechala si jej v toulci.

„Co děláš?“ ohradil se kněz, který se s ní vsadil, když
to spatřil.

„Uvidíme, Mare, ještě uvidíme,“ prohodila a popohnala
koně ke Kaynovi. Podala mu ruku a vyzvala ho: „Naskoč si.“

Kayn jen odmítavě potřásl hlavou.

„Tvému bratrovi se nic nestane,“ slíbila.

„A jim?“ pokynul bradou k ostatním lidem z vesnice,
kteří se choulili do polekaného hloučku.

„Pokud mě teď poslechneš, pak ani jim, ale ještě chvíli
se vzpouzej, a zabiju je sama,“ odvětila, a tak se Kayn
chytil její ruky a vyskočil za ni do sedla.

„Počkejte na mě, za chvíli se vrátím. A tu havěť už ne-
chte na pokoji,“ zavolala ještě na ostatní mortaie a pak už
koně pobídla do klusu.

Nejeli nijak daleko, jen co by všem zmizeli z dohledu. Zastavila se u potoka, právě u té tůně, u které si chlapci dávali dostaveníčka s dívkami, o jejichž přízeň usilovali. Tam mortaia seskočila. Sukně z hedvábí se nadzvedla jako oblak a zavířila zlatem. Přešla až ke břehu potoka a Kayn ji následoval.

„Vhodné místo,“ poznamenala. „Cítím tu chůť a pach početí.“

Pak se k němu obrátila a přiblížila svou tvář těsně k jeho. Její dlaně mu spočinuly na krku a její rty se takřka dotýkaly jeho. Voněla neznámým ovocem a květinami. Kayna se zmocnil hluboký zmatek. Krev mu ve spáncích bušila jako splašená a jeho tělo si dělalo, co se mu zámánilo, aniž by se ptalo na svolení nebo vysvětlovalo. Aydan ho nevaroval, že je to takové. Kayn ani netušil, že to může být takové, když jejich rty spojila. Zajel jí rukama do bohatých vlasů a zvonečky jemně zazvonily. Přitiskl se k ní, a když mu svlékala špinavou a rozedranou tuniku, poddával se už se smysly zatemněnými chůťcem. Nevěděl, co chce, ale chtěl to tolik, jako nic předtím.

Jenže pak ho od sebe odstrčila a přivolala si koně. Pokusil se ji zadržet, ale smetla jeho ruku stranou. Vyskočila do sedla. Stál tam rozrušený a ponížný a nedokázal se ani pohnout.

„Jak se jmenuješ, spratku?“ zeptala se ho a povýšeně na něj shlédla.

„Kayn, děvko,“ odpověděl.

„Já jsem Amaël, Kayne,“ ona na to bez zachvění, jako by urážku ani neslyšela. „Víš, kde mě hledat?“

„Ve svatyni na severu,“ řekl.

„A právě tam mě najdeš, pokud mě hledat budeš,“ pronesla. „Zítř večer.“

Pobídla koně, ale ujela jen několik kroků, pak se zastavila a vzala do ruky luk. Vytáhla dvanáctý šíp a přiložila ho k těživě. Kayn se nepokusil uniknout, a tak střela přilétla a probodla mu stehno. Noha se mu podlomila a klesl k zemi.

„Zítرا večer, Kayne, dokážeš-li to!“ zavolala Amaël a vítr jí zazvonil ve vlasech, když ujížděla zpět do sadu.

Našel ho Aydan. Přiběhl skoro bez dechu, vrhl se k němu, pevně ho sevřel v objetí a zasypal ho otázkami.

„Jsi v pořádku? Neudělala ti nic? Co po tobě chtěla? Pak si všiml zranění.

„Ta proradná čarodějnice!“ zvolal. „Je to hodně zlé?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Kayn. I když to v ráně bolestivě škubalo, moc nekrvácela a zjevně byl poraněný jenom sval. „Odjeli?“

„Jakmile se vrátila, všichni se sebrali a zmizeli jako démoni, což taky jsou. Kdybys to jen viděl, Kayne, kdybys viděl, co udělali. Zabili skoro dvacet lidí, polovina vesnice je v plamenech, zničili všechny naše zásoby a vzali všechno, co mělo nějakou hodnotu. A kdo jim nechtěl být po vůli, toho prokleli... Lyal, oni...“ Aydan utichl.

„A všechno to byla naše chyba,“ doplnil Kayn.

„Pomůžu ti do vesnice,“ řekl Aydan a otřel si oči. „Nonna se na to musí podívat a ošetřit ti to. Možná to byla naše chyba, ale tys ji napravil. Kdyby nebylo tebe, všechny by nás nakonec pobili.“

Kayn se o něj opřel a nechal se dovést do vesnice. Nikdo je nevítal, na to je potkalo až příliš velké neštěstí. Nonna měla plné ruce práce ještě i s dalšími zraněnými, ale na jeho nohu se podívala hned, jak ošetřila ty nejmávanější rány. Vyňala šíp a potvrdila mu, co si už myslel – poranění bylo lehké a mělo by se rychle zahojit.

Jejich dům patřil k těm několika málo, kterých se oheň nedotkl, a tak se v něm na noc nashromáždilo patnáct lidí. Všichni leželi, kde mohli, a skoro nemluvili. Nikdo je z ničeho neobviňoval, ale také nikdo nedával najevo žádnou vděčnost. Až se vzpamatují z nejhoršího, čekal je soud a trest, protože dopustili, aby si jich všimli mortaiové a přivedli je až do Tíryns. Vyhnanství jim pravděpodobně nehrozilo, protože ještě pořád byli považováni za děti, ale tím spíše je nemine veřejný výprask.

Jedině matka je k sobě tiskla a hladila je.

„Jste odvážní,“ šeptala jim a potají jim přinesla nějaké jídlo navíc. „Jste oba tak odvážní. Jsem na vás pyšná.“

Kayn a Aydan se uložili ke spánku na seníku. Bylo tam sice o dost chladněji než v domě, ale měli klid a oba potřebovali soukromí. Mysleli si, že po tom všem, co se přihodilo, se jim usnout nepodaří, že budou mluvit až do rána, jen aby nemuseli poslouchat svědomí, ale únava rozhodla za ně a zahrnala i všechny tíživé sny.

Kayn se probudil před svítáním. Ještě chvíli ale zůstal ležet v teplém pohodlí sena. Po noci klidu cítil každíčké zranění, k němuž v uplynulých dvou dnech přišel, každou oděrku, pohmožděninu i škrábanec. Svaly mu ztuhly a měl hlad a žízeň. Ale musel jít, měl-li se s oslabenou nohou do večera dostat tak daleko na sever.

Opatrně odhrnul seno, aby nevzbudil Aydana, oddechujícího vedle něj, a slezl po žebříku dolů. Do domu plného lidí se nemohl odvážit, zcela jistě by někoho probudil a každý by se vyptával, kam se chystá, když si ještě za tmy bere jídlo. Místo toho tedy zamířil do chléva, vzal si díži a podožil jednu z koz. Teplé mléko mu mohlo pomoci stejně, i když si ho nemohl vzít s sebou.

„Co to, prosím tě, děláš?“ ozval se za ním hlas.

Polekaně se otočil. Ve dveřích se ranním chladem třásl Aydan a ve vlasech měl ještě stébla sena.

„Zavři dveře a pojď dovnitř,“ řekl Kayn a pokračoval v dojení.

Aydan ho poslechl, ale dál ho sledoval udiveným pohledem. Nabídl mu mléko, ale bratr odmítl.

„Musím na sever,“ řekl Kayn na vysvětlenou a napil se.

„Na sever? Proč?“

„Ta mortaia včera,“ řekl Kayn. „Pozvala mě do svatyně.“

Sledoval, jak se Aydanovi rozšířily oči a pootevřel ústa. Položil mu na ně rychle dlaň, než bratr stihl nahlas vykřiknout, že zešílel.

„Tiše, ať nikoho nevzbudíš,“ připomněl mu.

„Tam přece nemůžeš jít,“ namítl Aydan potichu.

„Kdyby ti Lyal slíbila to, co mně včera Amaël, taky bys šel,“ mínil Kayn.

„Kayne, nikdy se odtamtud nevrátíš,“ varoval ho Aydan. „Položí tě své Paní na oltář a podřízne ti krk.“

„I kdybych se nikdy neměl vrátit, musím tam jít,“ odmítl se tím zabývat. „Ona je můj osud. A něco ti povím. Myslím si, že stejně tak jsem i já jejím osudem. Paní Mortai je vládkyní lidského údělu, musí to tedy být její vůle.“

„Kayne, ta mortaia je o aspoň o deset let starší než ty,“ řekl Aydan.

„A co?“ obrátil se k němu vyzývavě. „Po včerejšku jsem dospělý, Aydane, a ona to ví.“

„Ani se nerozloučíš?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Pokud se nevrátím, bude lépe, když nikdo nebude vědět, kam jsem šel. A jestli se vrátím, stejně se to všichni dozvědí.“

„Ty si myslíš, že tě přijmou mezi sebe?“ vydechl Aydan s nevírou. „Jsi žebrák. Ti si vybírají jinde, Kayne. Jsi jim jen pro smích. Pobaví se s tebou a pak tě odpraví.“

„Pak ať se to stane,“ odsekl.

„Přece by ses k nim nepřidal!“

„Viděl jsi, co se tu dělo včera nebo ne, Aydane?“ zeptal se Kayn a musel se hlídat, aby nezvýšil hlas. „Myslíš, že by k tomu došlo, kdyby jeden z nich odsud pocházel? Když se stanu mortaiem, budu vás moci chránit. Tebe i mámu a taky tátu a zbytek vesnice. Jednou i tvou ženu a děti. Nebudete mít nedostatek, nebudete se bát. Proti vůli kněží se neodváží postavit ani král.“

„Kayne, nedělej to,“ požádal ho bratr.

„Musí to být,“ odvětil a vyšel ven z chléva.

Pes ho poznal a jen se k němu přiběhl pomazlit. Několik kroků se dostal k zadní brance a vyšel ven. Noha ho bolela, ale ne tak, aby ji nemohl zatížit. Možná si časem bude muset uříznout nějakou hůl, ale zatím dokázal jít. Prošel poničenou vesnicí a pořádně si do mysli vrýval ten obraz zkázy, aby nikdy nezapomněl.

V sadu ho dohnal bratr.

„Doprovodím tě aspoň ke Skále,“ řekl.

„Díky.“

Kapitola 3

Svatyně Mortai

Paní Mortai, Trojjediná, je nejčastěji nazývána Vládkyní osudu, ale ve skutečnosti měla tři tváře a psaní knihy života bylo pouze jednou z nich. Její druhou tvář představovala moc nad zrozením a třetí pak přetnutí niti a určení hodiny smrti. Tomu také odpovídaly symboly, s nimiž bývala zobrazována. Klíčící semeno, mírka, kniha a ostrá dýka. Jmenovali ji Krutou, Nelítostnou, Neúprosnou a Nemilosrdnou. Ti nejodvážnější ji ztotožňovali se Zhoubou.

Mortaini kněží mortaiové byli jejím vtělením v hmotném světě. Chtíč, zvůle a smrt se v jejich rukách měnila v rituál, jímž jí vzdávali hold jako neustálou modlitbou. A protože Mortai vládla osudu, mohla své oblíbené z jeho běhu vyjmout a také tak činila. Díky tomu mortaiové nikdy nezvažovali důsledky svých činů, nezabývali se jejich správností a nehodnotili je. Svým způsobem tedy byli nevinní, aspoň ve smyslu neschopnosti rozpoznávat zlo a odlišovat je od dobra. Byli krásní a nebezpeční a ti předvídaví se jim raději vyhýbali, i když nemuseli nutně přinášet jen zlou sudbu. Vlastně pouze mortaiové měli tu moc již určenou sudbu změnit. Nikdo však nemohl předem vědět, zda se tak stane k lepšímu či k horšímu.

To si uvědomoval i Kayn, když v podvečer stanul na okraji louky kolem svatyně. Byl vyčerpaný, hladový a bojoval s horečkou. Těžce se opíral o hůl, kterou si mu-

sel cestou uříznout a ve stehně cítil tupou bolest. Zranění začalo opět krváčet. Ať už měl uvnitř čelit čemukoli, nebyl na to připraven.

Zastavil se v místě, kde cesta, po níž přišel, vycházela ven z lesa na otevřené prostranství a zahleděl se k bráně osvětlené věčnými pochodněmi. I z dálky rozpoznával hlavy strážných netvorů. Odvaha ho pomalu opouštěla. Mezi těmi příšerami mohl projít pouze mortai požehnaný mocí bohyně. Každého jiného roztrhají na kusy. Jenže za tou branou, za tím valem, mezi těmi stěnami z černě plancujícího skla na něj podle svého slibu čekala Amaël.

Odhodlaně vykročil vpřed. Opíral se o hůl a poraněnou nohu za sebou už jen táhl, ale šel dál. Oči netvorů si ho prohlížely s hustou lepivou nenávisí, která ho svazovala a nutila ustoupit. Z tlam kanuly sliny a šupiny se měděně leskly.

Jed, věděl, že je to jed, když se zastavil jen krok před nimi a díval se na zem, která se syčivě rozpouštěla v zeleném dýmu. Mříž zůstala zavřená. Mohl se do ní opřít, jenže to by ho pak jed zasáhl a zabil. Obranný val se však tyčil do značné výše a navíc Kayn tušil, že překážky tam jsou proto, aby se jim postavil a překonal je, ne aby je obešel. Mortaiové symbolizovali sílu, ne lstivost, a právě sílu musel prokázat.

Nadechl se, zabalil se do pláště a postoupil právě o ten jeden krok vpřed. Postavil se na zasaženou zem a na plášť dopadly první kapky jedu. Kolem se zvedl zápach spálené látky a kůže. Pozvedl ruku a dotkl se mříže. Jed mu skanul na odhalenou pokožku na zápěstí a spálil ho. Kayn ucukl a místo si polekaně otíral, ale působení jedu to nezabránilo. Propaloval se pořád dál, hlouběji do masa. Plášť a podrážky to nevydržely a oheň mu sežehl ramena a chodidla.

Znovu se opřel o mříž.

„Chci projít,“ zašeptal. „Dej mi Amaël, Mortai, a já ti budu sloužit navěky.“

V tu chvíli mříž povolila a nad jeho hlavou zahučely plameny. Netvoři zařvali a stáhli se a Kayn vpadl na nádvoří. Brána se za ním okamžitě s prasknutím zavřela. Dostal se dovnitř, ale na nohou se neudržel. Jed působil dál, už dávno se dostal do krve a s ní do všech končetin a do srdce. Těžko se mu dýchalo, bolest ho ochromovala, ale přesto zůstal při smyslech.

Další strážce spatřil, když se nad ním, bezmocně ležícím na studené zemi, plavně vztyčili. Poznal rudozlatou kresbu na jejich kůži a s posledními zbytky sil se mu podařilo sevřít ruku na jílci dýky. Nehodlal dát život zadarmo. Zastavilo ho jen to, že hadi nezaútočili. Tyčili se nad ním, pohupovali se v hypnotickém rytmu, v rozevřených tlamách ukazovali jedové zuby, ale ani jeden ho neuštkl. Jako by čekali na jeho rozhodnutí.

Kayn pustil dýku z ochabujících prstů a lehl si. Bylo přece úplně jedno, jestli dostane další dávku jedu, tak jako tak umíral.

„Jen ty můžeš změnit můj osud, Mortai,“ řekl a pozvedl ruku ke zmiji, která byla nejbliže. Lehce pohladil hladkou, suchou šupinatou kůži a uštknutí mu nepřípadalo o nic hroznější než píchnutí se o matčinu jehlu. Jedna jehla byla jako nic, ale po ní přišly stovky dalších, až nakonec ležel schoulený mezi kluzkými těly jako mezi smyčkami provazu.

Musel ztratit vědomí, ale když přišel k sobě, ležel stále ještě na zemi na nádvoří před svatyní a nejjedovatější hadi, jaké znal, se mu mazlivě otírali o tvář a ruce. Bylo mu dobře. Posadil se a s nevírou si prohlížel místa, která předtím zasáhl jed netvorů, a nenašel nic. Ani stopy po

spáleninách, ani stopy po uštknutí. Dokonce i rána po šípu ve stehně a šrám od tětivy na tváři ho přestaly bolet.

„Děkuji ti, Paní,“ pronesl, protože už věděl, že Mortai naslouchá a přijala jeho slib.

Vstal. Jeden z hadů s ním ale zůstal. Ovinul se mu kolem paže a Kayn se ho ani nepokusil sundat. Teď se prokazovala oddanost. Jen víra v Mortai a její vládu ho mohla dostat do svatyně, která ho již čekala a v níž černě planulo místo zasvěcení, kde se skrývala Amaěl.

Půdorys svatyně opisoval dokonalý kruh, ale když vstoupil dovnitř, našel jen jedinou chodbu táhnoucí se po obvodu doprava i doleva. Skrze černé sklo jako přes vodní stěnu rozpoznával oheň tepající v srdci budovy, ale nevedly k němu žádné přímé dveře. Měl na vybranou jen ze dvou cest a Mortai mu neposkytla nic, podle čeho by se mohl při rozhodování řídit, a tak se vydal na milost náhodě a vykročil namátkou doprava. Po chvíli narazil na první dveře. Nepřemýšlel a vstoupil.

Dostal se jen do další kruhové chodby, která svatyni ovíjela vedle té vnější. Opět viděl tepající střed stavby skrze sklo, teď o něco jasněji, ale zase se mu nenabízela žádná přímá cesta. Stejně jako prve se vydal doprava. Už začínal tušit, že se nachází v bludišti soustředných chodeb a proniknout k cíli nebude snadné. Tím spíš, že Amaěl mu poskytla jen jedinou noc.

Tentokrát zvolil špatný směr. Po několika krocích chodbu přehrazovala přepážka od stropu až k zemi. Další dveře nenašel, a tak se vrátil, ale k jeho hrůze dveře, jimiž vstoupil do druhé chodby, zmizely. Místo nich se objevily jiné o notný kus dál a na obou stranách. Jedny měly směřovat do vnější chodby a ty druhé do třetí vnitřní v pořadí, přesto však choval podezření, že tady platí jiná pravidla než v normálním světě – zde vládla vůle Paní Mortai.

Vrátil se do vnější chodby a položil na podlahu z leštěných mramorových dlaždic svou, teď již nepotřebnou, hůl. Pak vyrazil opět doprava a nenechal se zlákat žádnými dveřmi, které se mu podbízely. Vzal-li v úvahu rozměry stavby, musel ji už dávno obejít kolem dokola a vrátit se buď k místu, kde zanechal hůl, nebo se aspoň dostat ke vchodu, ale nenalezl ani jedno, ani druhé. Ztratil se.

Chvilí jen bezradně stál a snažil se od sebe odehnat všechna Aydanova varování, která se k němu pořád vracela a zněla mu ozvěnou v mysli. Nemohl dovnitř ani zpátky, stal se z něj zajatec kruté bohyně, oběť k její slávě, hračka v rukách jejích kněží. Amaël se teď na něj odněkud dívá a baví se jeho strachem. Viděl ji jako poprvé – pyšnou ženu, v níž hoří plamen vášně, jak na něj míří šípem a vyzývá ho, aby si pro ni přišel, jestli to dokáže, oči, černé jako propast.

Považuje mě za dítě, uvědomil si, ale získat ji může jen muž. Řekla, dokážu-li to, nebude to tedy snadné.

Odehnal ponižující slzy, které se mu už draly do očí, a rozrazil dveře před sebou. A pak další a další. Šel pořád dál a nezastavoval se. Nehledal cestu, protože žádná nebyla. Jen chtíč a síla. A víra. Chtíč mu musel dát sílu a ta musela nasytit víru, aby šel dál a dosáhl svého.

Had, který ovíjel jeho paži a na jehož přítomnost už dávno zapomněl, poprvé zasyčel. Kayn se zarazil přede dveřmi, jimiž chtěl pokračovat dál, a ustoupil o krok. Pohlédl na svého zvířecího průvodce. Plaz uvolnil jednu smyčku těla a natahoval se doleva. Kayn bez rozmýšlení uposlechl. Pokračoval už jen podle těchto pokynů, i když světla po každém takovém rozhodnutí o něco ubylo, jako by se od svého cíle spíše vzdaloval. Pořád si však opakoval, že ve svatyni žádná pravidla neplatí a že k cíli ho